

men den praksis, vi har, at enhver dagsaktuel forespørgsel, som giver anledning til principielle debatter, eller enhver historisk forespørgsel som den, vi behandler i dag, alle sammen skal nyde fremme, synes mig at være ved at tage overhånd.

Men o.k., nu er den her altså, og dermed omdannes Folketinget for en stund til et historisk universitetsauditorium eller til en historisk studiekreds, og det finder jeg slet ikke er relevant og slet ikke er det rette sted. Ikke, at der ikke skal undersøges, ikke, at der ikke skal debatteres, for vist skal der det på livet løs, men det er altså ikke et anliggende for den lovgivende forsamling.

Det er CD's mening om det.

Men nu er vi så ved det historiske, og H.C. Hansens navn har ikke unaturligt været nævnt. Det havde jeg også tænkt mig at gøre, og det gør jeg så i dyb respekt for hans handle måde. Vi har end ikke nogen viden om, hvorvidt H.C. Hansen i sin tid sikrede sig politisk rygdækning ved at tale med nogle partiformænd, med nogle partiordførere og med nogle medlemmer af Det Udenrigspolitiske Nævn, som tilsammen i givet fald ville have kunnet sikre rigtigheden af og også den politiske rygdækning af, hvad han foretog sig.

Men jeg har enhver respekt for, hvad han gjorde, og kan tilslutte mig de af vore nuværende ministre og tidligere ministre, som har sagt, at de formentlig ville have gjort det samme i situationen.

Men når vi så er ved det historiske, vil jeg da også med hæder omtale den daværende såkaldte Olsenbande, og jeg vil gerne nævne et navn, nemlig vor tidligere, nu afdøde, for tidligt afdøde kollega Robert Pedersen. Se, det var en række mandfolk m/k, som jeg dengang respekterede højt, og denne respekt eksisterer fortsat.

Dernæst vil jeg gerne takke udenrigsministeren og regeringen for det indlæg, der er afgivet i dag, for de klare meldinger, herunder afvisninger af forespørgernes intentioner, som udenrigsministerens tale indeholdt.

Jeg har kun en enkelt kommentar. Udenrigsministeren gav udtryk for, at regeringen ingen grund har til at tro, at dansk atompolitik er blevet tilsidesat siden notevekslingen af 31. maj 1968. Det er sandelig regeringens gode ret ikke at have grund til at tro noget sådant. Men det kan altså kun være en tro.

Jeg har al ret til at have en anden tro. I hvert fald inkluderer min tilbagetænkning absolut

muligheden af, at sådanne anløb har fundet sted i dansk havn. Og hvad så? Hvis det er sket, kan jeg med tilbagevirkende kraft godkende det, tilslutte mig det, takke for det. Jeg har ubegrænset agtelse for den amerikanske politik på området, nemlig ikke at deklarerer sig, ikke at meddele sig, og derved må det forblive.

Jeg har for nylig hørt en pensioneret amerikansk admiral udtale, at end ikke de højeste militæransvarlige i USA, ja, ofte end ikke kaptajnen på det pågældende skib var vidende om, hvad der i den sammenhæng var om bord eller ej, om det i givet fald var attrapper, eller om det var virkelige våben. Sådant har USA bestemt sig. Det vidste vi dengang, det vidste vi, vi gav dem et meget frit løb, fri aktionsret med hensyn til, hvordan de til enhver tid fandt at varetage USA's og USA's allieredes, herunder vores sikkerhedsinteresser. Og det kan jeg kun hylde dem for og takke dem for.

Jeg vil gerne afslutningsvis udtale min tilfredshed med nedsættelsen af de udvalg, der sammen med det grønlandske og færøske hjemmestyre skal styrke dialogen mellem dem og os om udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål, der berører Grønland og Færøerne. Det synes jeg er et godt skridt. Det har de både fortjent og har ret til, og det støtter vi på enhver måde. Og det er desuden fremadrettet og ikke en omgang nostalgi.

På den her givne baggrund vil det ikke undre en eneste af mine tilhørere, at CD ikke kan stemme for nogen af de foreslåede dagsordener.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at det jo er et stærkt synspunkt, hr. Melchior fremfører, at en debat af den her karakter, der vedrører et emne, som har været diskuteret overordentlig dybt, og som har været genstand for en undersøgelse, som regeringen har bedt om, ikke skulle kunne tages op i en forespørgselsdebat.

Det er et helt ekstraordinært synspunkt, som CD forhåbentlig står alene med, og efter min mening viser det faktisk en mangel på respekt for en del af det mest elementære i et demokrati, nemlig ikke alene oppositionens pligt, men ret til at sætte de spørgsmål til debat, hvor man kan have en mistanke om, at der er foregået noget forkert på regeringsbænken.

Hr. Melchior er vel klar over, at ministre i regeringer i 1980'erne i strid med kendsgerningerne har sagt, at USA havde kendt og respek-